

Güneş ışığıyla dolu, sımsıcak bir gündü.

Pat Pat kayalık tepenin en üstünde ilk kez açtı o gün.

“Merhaba güneş! Merhaba toprak anne! Merhaba kuşlar! Merhaba kelebekler! Merhaba kayalar! Hepinize merhaba,” dedi gülümseyerek.

Pat Pat Papatya'nın sapsarı gülümseyen yüzü ve bembeyaz yaprakları kayalık tepenin renksiz dünyasına canlılık ve neşe getirdi.

Kayalık tepedeki kayalar çok heyecanlanmışlardı.
Pat Pat o baharın, açan ilk papatyasıydı.

“Hoş geldin aramıza! Seninle tanışmayı dört gözle bekliyorduk. Adın nedir, bize söyler misin?” diye sordu kayalar.

“Benim adım, Pat Pat. Bütün tohum arkadaşlarım bana Pat Pat derler,” dedi çevresine bakınarak. Ama yakınında da, uzağında da tek bir papatya bile göremedi.

“İyi ama, benim tohum arkadaşlarım neredeler? Onlar da benim gibi çiçek olacaklardı!..”

Kayalık tepenin kayaları gülüştüler.

“Şu yemyeşil sapların üstündeki tomurcukları görüyor musun?”

“Evet,” dedi kendini çok yalnız ve üzgün hisseden Pat Pat.

“İşte, onlar senin tohum arkadaşların. Onlar da senin gibi açıp, çiçek olacaklar. Sen biraz erkencisin, ama biz seni bir an önce tanımış olmaktan çok mutluyuz,” diye bağırdı kayalar.

Pat Pat çevresine baktı yine. Gerçekten de kayalık tepenin üstü, büyüklü küçüklü tomurcuk dolu pek çok bitkiyle kaplanmıştı. Tohum arkadaşlarıyla konuşabilmek ve yine onlarla şarkılar söyleyebilmek istedi Pat Pat. Ancak tomurcukların hepsi de, sıcacık güneşin altında sessiz sedasız öylece salınıp durmaya devam ettiler.

Ertesi sabah Pat Pat gözlerini açtığında büyük bir sürpriz bekliyordu onu. Kayalık tepenin üstü rengârenk olmuştu. Pat Pat gibi papatyaların yanında bir sürü de kırmızı gelincik açmış, güneşin altında neşeye konuşup gülüşüyorlardı.

